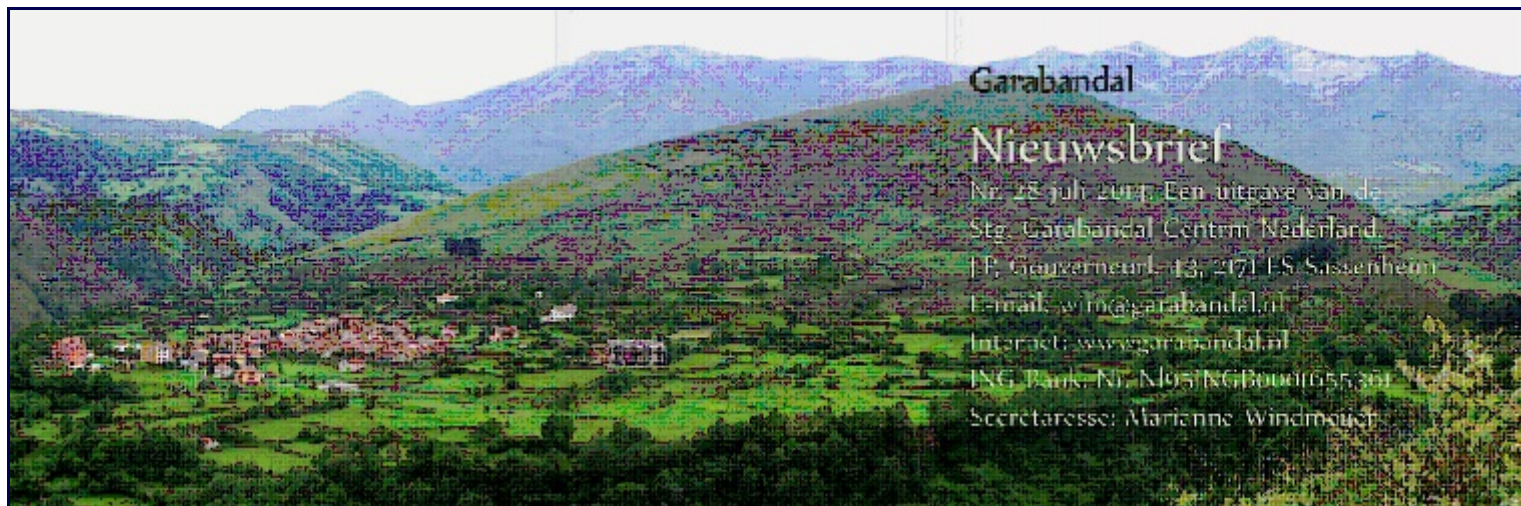

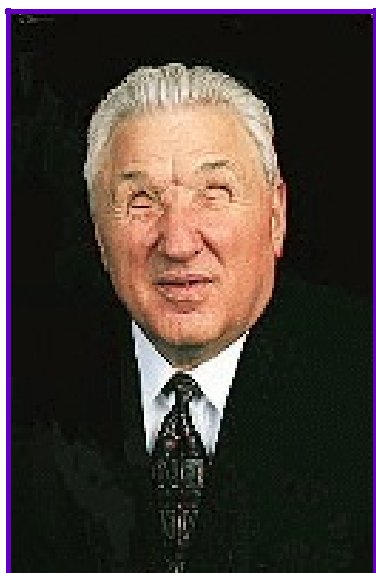
Garabandal

Nieuwsbrief

Nr. 28 juli 2014 Een uitgave van de
Stg. Garabandal Centrum Nederland
J.F. Gungarneurl. 43, 2471 ES Sascenthem
E-mail: wino@garabandal.nl
Interact: www.garabandal.nl
ING Bank: NL 4405 INGBOU01055301
Secretaresse: Marianne Windmeijer

IN MEMORIAM JOEY LOMANGINO

5 OKTOBER 1930 - 18 JUNI 2014

Beste Garabandal vrienden,

Op 18 juni 2014, feestdag van de 1^e verschijning van de Aartsengel Michaël (18 juni 1961) overleed in zijn woning in New_York, vredig en kalm te midden van zijn dierbaren, Joey Lomangino in de leeftijd van 83 jaar.

Met zijn heengaan heeft de Amerikaanse Garabandal-beweging een groot verlies geleden. Doch door zijn heengaan is de internationale Garabandal beweging in een grote crisis geraakt. Wat is er aan de hand?

Vele van u die hoogte zijn van de gebeurtenissen en verschijningen in Garabandal zijn ook op de hoogte van belofte van de hemel dat Joey tijdens het toekomstige Grote Wonder weer zou kunnen zien.

In een brief gedateerd 19 maart 1964 (feest van Sint Jozef schreef Conchita aan Joey het volgende:

Beste Joey: "Vandaag vertelde de Allerheiligste Maagd mij tijdens een inspreking (een innerlijke stem van de Heer, de Moeder Gods, een engel of een heilige) bij de pijnbomen, dat ik jou moest zeggen, dat je nieuwe ogen zult ontvangen op de dag van het Grote Wonder..."

Joey Lomangino, die zijn leven had gewijd aan het verspreiden van de Boodschap van Garabandal, was volledig en ongeneeslijk blind. Maar, volgens het bovengenoemde citaat van een brief van

de zieneres Conchita Gonzalez uit Garabandal, kreeg Joey de verzekering dat hij op zekere dag zou zien. Ook citeerde Conchita de H. Maagd, toen zij zei: "Het eerste wat hij (Joey) zal zien zal het wonder zijn, dat mijn Zoon op mijn voorspraak zal verrichten en vanaf die tijd zal hij blijven zien.". Conchita heeft verder uitgelegd, dat zij had begrepen dat de H. Maagd met "nieuwe ogen" bedoelde, ogen zoals wij die kennen - niet noodzakelijkerwijze geestelijke ogen - en dat de nieuwe ogen van Joey "gebruikt moeten worden voor de glorie van God."

Na het schokkende nieuws dat Joey Lomangino was overleden en de belofte van Maria (de echte Maria?) was gebroken, heb ik om de waarheid te dienen alle documenten en boeken welke tot mijn beschikking staan en die handelen over deze belofte zo grondig mogelijk te bestuderen. En ook andere uitspraken en beweringen van Conchita aan een kritisch onderzoek te onderwerpen.

Harry Daley, een Amerikaanse journalist en maker van een documentaire over Garabandal schreef in de jaren tachtig een boek over Garabandal met de titel: Miracle at Garabandal.

In dit boek staat ook een interview met Joey Lomangino. Op blz. 110 lezen wij het volgende wat Joey zei betreffende deze belofte van Maria:

Op een dag in maart 1964 toen ik in Garabandal verbleef, aarzelde ik om Conchita te vragen waarmee mijn geest mee bezig was. Want ik wilde niet dat Conchita ging denken dat ik een beetje vreemd dacht en mij verbeelde visioenen of iets dergelijks te hebben. Uiteindelijk vertelde ik haar het verhaal over de stem welke ik had gehoord. Dit luidde:

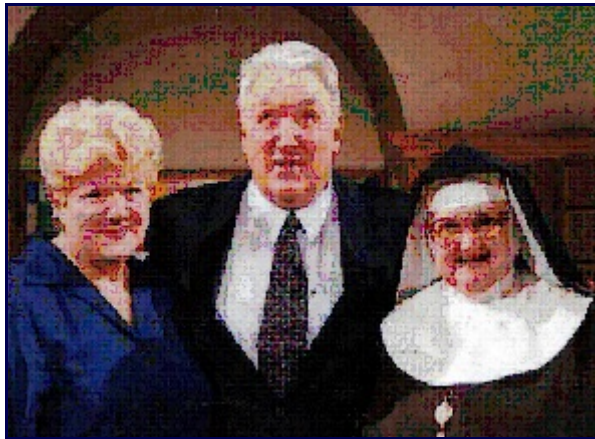
Enkele maanden na het ongeluk (op 27 juni 1947), dat mij blind maakte, was ik thuis in Brooklyn aan het slapen. Ik deelde een slaapkamer met mijn drie broers. Mijn bed stond het verst van de deur. Ik werd gewekt door een stem, die van de gang scheen te komen:

"Joey, wil je weer zien? Ja. Dan moet je driemaal per dag: 17 Weesgegroetjes, 7 Oefeningen van Berouw, 5 Onze Vaders bidden. Wanneer komt u terug? Spoedig.". Conchita zei, "Ik zal het de H. Maagd vragen".

Op 1 april 1964 vertaalde mijn Spaanse buurman een brief welke ik van Conchita had ontvangen en gedateerd was, 19 maart 1964. Het begon zo:

“Beste Joey, Vandaag tijdens een inspreking bij de pijnbomen wil ze je het volgende zeggen, “De stem welke je hoorde was van haar.

En dat ik jou moest zeggen, dat je nieuwe ogen zult krijgen op de dag van het Grote Wonder. Ook, dat het charitatieve huis dat je wil stichten in New-York aan God grote eerbetoon zal brengen.” Dat is het hele verhaal. Heb je nog meer vragen?

Mother Angelica met Joey en Marilyn Lomangino op 4 aug. 1995

Tijdens een interview op 4 Augustus 1995 met moeder Angelica van de door haar gestichte EWTN satelliet T.V. zender, bevestigde Joey dat hij deze brief van 19 maart 1964 van Conchita had ontvangen, waarin onder meer stond dat de Moeder Gods had beloofd dat hij op dag van het Grote Wonder weer zou kunnen zien. (Video van deze uitzending is in het bezit van de Stichting)

Nog enkele details betreffende het herstel van Joey zijn ogen was door Conchita gegeven aan de achterkant van een ongedateerde bidprentje welke zij naar hem had gezonden:

Voor Joey Lomangino: De H. Maagd vertelde mij om aan Joey te zeggen, dat op de dag dat het Wonder voor de wereld zal plaatsvinden, hij weer zal zien. Het eerste ding dat hij zal zien, zal het wonder zijn welke mijn Zoon door mijn tussenkomst zal voltrekken. En vanaf die tijd zal hij blijvend kunnen zien. (y luego ver para siempre)

Pater Luis Andreu. z.g.

Een ander omstreden specifieke voorspelling welke is verbonden met het wonder betreft het lichaam van pater Luis Andreu. sj. z.g. die zoals men weet op 8 aug. 1961 bij de pijnbomen in een visioen het Grote Wonder heeft gezien. En daarna op terugreis naar zijn klooster naar men zegt in de nacht van 9 aug.

1961 van vreugde is overleden.

In een brief van 2 augustus 1964 aan n van de priester-broers van pater Luis pater Rmon Andreu.s.j. schreef zij het volgende: “Ik had een locution (inspreking) waarin mij werd verteld dat op de dag na het wonder uw broer zal worden opgegraven en dat zijn lichaam gaaf zal worden teruggevonden.

Pater Luis werd begraven in Ona, in de provincie van Burgos op het kerkhof van een het studiehuis van Jezuiteten .

In 1976 werd het studiehuis opgeheven en werd heringericht als psychiatrische kliniek .

De graven van de paters en broeders werden gesloten en hun stoffelijke resten werden overgebracht naar de kloosterkerkhoven in Madrid en Loyola.

Het lichaam van pater Luis Andreu

was vergaan. En zijn gebeente werd geborgen in een kleinkistje en geplaatst in het ossuarium (knekelhuis) van het Jezuiteten-kerkhof in Loyola.

Sommige aanhangers van Garabandal denken over het vergaan van pater Luis het volgende:

Velen waren ontsteld bij het horen van het bericht.

Zij dachten dat de profetie niet was uitgekomen. Een priester in New-York kon niet meer geloven in Garabandal toen hij dat bericht vernam.

Maar als wij er niet meer in geloven zou dan juist niet het tegendeel waar zijn?

Zou de profetie dan niet automatisch ongeldig geworden zijn als men zijn lichaam onbedorven had teruggevonden. Hoe zou het onbedorven teruggevonden worden op de dag na het Wonder als het reeds onbedorven was teruggevonden in 1976.

En de theoloog Francois Turner z.g. stipte hierbij aan dat zou Maria in 1964 niet geweten hebben om tegen Conchita te zeggen dat het lichaam van pater Luis reeds vergaan was?

Drie jaar is meer dan voldoende tijd dat het gebeurt.

We schijnen God beperkingen op te leggen wat Hij kan doen. Wij kunnen wel een onbedorven lichaam accepteren maar niet n welke in oude staat is teruggebracht, niettegenstaande dat wij dat iedere keer belijden als wij het Credo bidden.

Er is veel over het aanstaande grote wonder dat symboliseert de definitieve Verrijzenis

Het herstel van het lichaam van pater Luis Andreu is een deel van dat symbolisme Het zal juist n van de meer spectaculaire wonderen zijn, welke een onderdeel zijn van deze ontzagwekkende, verbijsterende gebeurtenissen van Garabandal.

Dat was ook mijn mening welke ik neerschreef in de Nieuwsbrief Nr. 10 dec. 2002 onder de titel,

“Het mysterie van Garabandal”:

De volledige heropbouw van pater Luis zijn lichaam verbindt hem op een mysterieuze manier met zekere profetische teksten van het oude en nieuwe testament Bij Ezekiel 37:1-14 lezen wij o.m.: “En hij sprak tot mij : Gij moet over deze beenderen profeteren en zeggen;

Waarachtig, Ik ga een geest in u brengen, opdat gij weer levend wordt. Ik zal u spieren opleggen, vlees over u laten groeien, een huid over heen trekken, en een geest in u storten, opdat gij levend wordt. Zo zult gij erkennen dat Ik Jahweh ben. Enz”

En bij Mattheus 27:51-52: En zie, het voorhangsel van de tempel scheurde in tween van boven tot onder; de aarde

Het ossuarium in Loyola

beefde, en de steenrotsen spleten vaneen; de graven gingen open, en vele lichamen van ontslapen heiligen verrezen. Enz.

Om terug te keren bij pater Luis: Dat wil niet zeggen dat hij van de dood zal opstaan. Maar het absolute ongekende karakter van het wonder zal liggen in het zeer unieke herstel van zijn lichaam, wat Conchita in Sept.1965 nog eens nadrukkelijk heeft gezegd; "Pater Luis zal gevonden worden, precies zoals hij was ten tijde van zijn begrafenis geheel in zijn oude staat. Echt en verduurzaamd. Beter gezegd:" onbedorven"!

Critici wijzen erop dat Conchita schreef dat zijn graf zal worden geopend. Maar dat graf bestaat niet meer. Kunnen wij spreken van een graf wanneer de stoffelijke resten van pater Luis nu rusten in de muur van het

Pater Marcelino. z.g.

ossuarium van het Jezuieten klooster in Loyola?

Wie geeft mij het antwoord?

Dan is er omstreken voorspelling van twee priester-broers van pater Luis Andreu.z.g. De ene was pater Marcelino Andreu. z.g. Hij werkte als Jezuiet missionaris op Taiwan

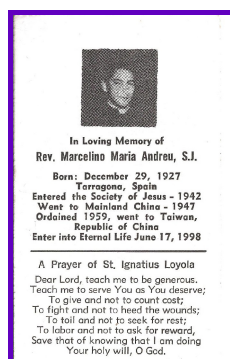
(Formosa).

Pater Marcelino was aanwezig bij de verschijning van de aartsengel Michaël op 18 juni 1965, toen deze de tweede boodschap van Garabandal bekend maakte. Op 18 juli 1965 keerde pater Marcelino weer terug naar Garabandal. Op deze dag werd het feest gevierd van de kerk-patroon van het dorp, San Sébastian.

Pater Marcelino droeg de H. Mis op. Terwijl pater Marcelino de H. Eucharistie celebreerde had Conchita een locutie van O.L. Vrouw. In de namiddag vertelde ze pater Marcelino dat de H. Maagd had gezegd dat hij bij het Grote Wonder aanwezig zou zijn.

Later schreef zij hem toe hij weer in Taiwan was dat gedurende een andere locutie de H. Maagd had verklaard dat hij inderdaad aanwezig zou zijn bij het Grote Wonder en dat zijn broer-priester Alejandro, die als zielzorger werkte in Venezuela ook bij het Grote Wonder aanwezig zou zijn. (Bron: 'Our Lady comes to Garabandal' blz 158)

Deze voorspellingen zijn niet uitgekomen.Want pater Alejandro Andreu overleed op 8 aug. 1990. En pater Marcelino Andreu is op 17 juni 1998 overleden.

Het bidprentje van pater Marcelino Andreu. sj.

EEN MARTELAAR VAN DE H.EUCHARISTIE

Conchita heeft onder meer gezegd dat de hemel haar geopenbaard heeft dat na de Waarschuwing een Groot Wonder zal plaatsvinden en o.m. zal samenvallen met een feestdag van een Eucharistische martelaar.

In het boek "De Ster in het gebergte", geschreven door pater Laffineur .z.g lezen wij op de bladzijden 201 t/m 204 daarover het volgende:

In september 1963 gebruikt Conchita het maal aan onze tafel in een huis naast het hare.

Zij doet het suikergoed alle eer aan en wij plagen haar op vriendelijke wijze met de geest van boete welke haar tijdens de eerste boodschap reeds werd aanbevolen. Zij

lacht luidop. Plots

zwijgt zij en denkt na. Haar gelaat wordt stralend en met haar handen bijna gevouwen begint zij te spreken: Het Wonder zal plaats vinden op het feest van , een

De stervende H. Tharcisius

jonge martelaar

der H. Eucharistie. Het was een jongen die de H. Communie bracht naar de vervolgte christenen. Zijn kameraden wilden hem met hen doen meespelen, toen hij langs hen kwam. Omdat hij weigerde, stenigden ze hem en namen toen de vlucht. Er kwam een soldaat langs, die het ontzielde lichaam meenam. "

- Maar dat is de H. Tharcisius riep iemand der aanwezigen. Conchita antwoordt niet; zij neemt haar koekje weer op alsof zij niets gehoord had.

Nadat zij vertrokken was, hebben wij nog, wat nagekaart. De oudste zei: Ik heb de indruk, dat Conchita het tafereel gezien heeft tijdens een harer extasen; en het komt mij voor dat de H. Maagd haar niet de naam van de heilige heeft gezegd. Volgens mij kent zij de naam van de martelaar niet.

Men heeft ons al dikwijls aangeraden de grootste reserve in acht te nemen i.v.m. het onderwerp: de 'jonge' martelaar van de Eucharistie. Spreek bij voorkeur van een martelaar van de Eucharistie in het algemeen; maar leg geen nadruk op het feit dat hij jong zou geweest zijn bij zijn dood.

Zelfs ook maar één seconde veronderstellen, dat we ons in de aangelegenheid van Garabandal zouden kunnen richten naar 'menselijke' voorzichtigheid, zou gelijk staan met ons te vragen onze zending te verraden. Wij waren getuigen van feiten en wij getuigen al, wat wij gezien, gehoord en aangeraakt hebben.

In deze aangelegenheid, zoals in andere, is slechts één zaak van belang: het woord en de gebaren van Conchita.

Wij kunnen er niets aan veranderen: indien de jonge christen, waarvan het meisje ons de marteling beschrijft Tharcisius was, dan zou het Wonder plaats vinden op het feest van de H. Tharcisius.

Wij weten het, als we dit stellen, dan vermeerderen wij in zekere zin de moeilijkheden in verband met de datum van het Wonder. Want Conchita heeft ons ook nog

bevestigd : "het zal niet op een feestdag van de H. Maagd zijn". Zij heeft aan een van onze gezellinnen ook nog gezegd : " die dag zal men een zwarte mis mogen opdragen"; wat betekent dat het die dag geen' dubbel feest' zal zijn, volgens de Romeinse ritus vóór de laatste liturgische hervorming.

Nu, in het Romeins martyrologium, viert men het feest van St. Tharcisius op 15 augustus, feest van de Tenhemelopneming van O. L. Vrouw. Wij merken hierbij op dat het Martelaarsboek van onze westerse landen is.

Heel de vraag komt nu neer op de kennis van de juiste datum van de dood van die jonge martelaar of 15 augustus werkelijk de overlijdensdatum is volgens de authentieke geschiedenis.

In de katholieke Kerk immers wordt het feest van een heilige doorgaans op zijn sterfdag gevierd.

Dit is de 'dies natalis' de geboortedag voor de hemel.

Zou de H. Tharcisius werkelijk op 15 augustus gestorven zijn, zoals het martelaarsboek aangeeft ?

Hierop kunnen het best de geschiedschrijvers antwoorden; dat is hun taak. Wij hebben vertrouwen in hen; want zij zijn bepaald bevoegd en loyaal in deze zaken.

Het zij ons intussen vergund een en ander hier te signaleren, in afwachting van hun conclusie.

In de Congregatie der Priesters van het H.Sakrament, gesticht door de H. Luis (Louis) Marie Eymard, wordt de H. Tharcisius op een andere dag gevierd dan op 15 augustus.

Er bestaan nog andere katholieke martyrologiums.

In het 8ste volume van het 'Leven der Heiligen', uitgegeven door de Benedictijnen van Parijs, lezen wij op blz. 270 betreffende de H. Tharcisius dat zijn marteling plaats had daags na die van Paus Stefanus de eerste: dat zou dan zijn op 3 augustus.

Het zou heel willekeurig zijn geweest dat de auteur van het Romeins Martelaarsboek zijn feest op 15 augustus heeft geplaatst.

De correspondent die ons deze inlichting bezorgt voegt er aan toe : „3 augustus is een half-dubbel feest of een Ferie: men mag die dag dus een zwarte mis opdragen. "

Een wetenschappelijke studie van een vriend, een historicus, bereikt ons op het laatste ogenblik. Deze studie verwijst ook naar 3 augustus.

Paus Benedictus de XVIde over de H. Tharcisius

Tijdens de misdienettes en misdienaars bijeenkomst van 4 augustus 2010 op het Sint Pietersplein vertelde Paus Benedictus de XVIde het volgende over hem:

In die jaren, was er een hevige christenvervolging onder keizer Valerianus; zij waren verplicht in het geheim samen te komen in private huizen of soms ook in de catacomben om Gods woord te beluisteren, te bidden en Eucharistie te vieren. Zelfs de traditie om de Eucharistie te brengen naar gevangenen en zieken werd steeds gevaarlijker. Op een dag, toen de priester naar gewoonte vroeg wie bereid was de Eucharistie te brengen naar andere broeders en zusters die erop wachtten, stond de

jonge Tarcisius op en zei: "wilt ge dat ik het doe?". Deze jongen leek te jong voor zo een veeleisende dienst! "Mijn jeugd – zei Tarcisius – zal voor de Eucharistie de beste toevlucht zijn". Hierdoor overtuigd, vertrouwde de priester hem het kostbare Brood toe en zei: "Tarcisius, vergeet niet dat een hemelse schat aan uw zwakke handen is toevertrouwd. Vermijd drukke wegen en vergeet niet dat het heilige niet voor de honden mag geworpen worden, en parels niet aan de zwijnen. Zult ge de Heilige Geheimen trouw en vastberaden beschermen?". "Ik zal eerder sterven – antwoordde Tarcisius met klem – dan bezwijken". Onderweg ontmoette hij vrienden die toen ze dichterbij kwamen, hem vroegen zich bij hen aan te sluiten. Door zijn negatief antwoord – het waren heidenen – werden zij wantrouwig en drongen aan, ze bemerkten dat hij iets tegen de borst drukte dat hij leek te verdedigen. Ze probeerden het hem te ontfutselen, maar tevergeefs; het gevecht werd hoe langer hoe heviger, vooral toen zij vernamen dat Tarcisius christen was: zij schopten hem, gooiden met stenen naar hem, maar hij gaf niet toe. Stervende werd hij door een officier van het Pretorium, met name Quadratus, die eveneens in het geheim christen geworden was, naar de priester gebracht. Hij was levenloos toen ze aankwamen, maar hij hield tegen zijn borst nog een klein stuk linnen met de Eucharistie. Hij werd onmiddellijk in de catacomben van de heilige Calixtus begraven. Paus Damasus liet op het graf van de heilige Tarcisius een inschrift aanbrengen, volgens dewelke de jongeman in 257 stierf.

Het Romeinse Martyrologium stelt de datum vast op 15 augustus en hetzelfde Martyrologium geeft een mooie mondelinge traditie volgens dewelke het Allerheiligste Sacrament niet op het lichaam van de heilige Tarcisius gevonden werd, noch in zijn handen, noch in zijn kleren. Er wordt verteld dat het gewijde Brood, dat de kleine martelaar met zijn leven verdedigd had, vlees van zijn vlees geworden was, en aldus met zijn eigen lichaam één enkele onbevleete hostie vormde, aan God aangeboden. Dierbare misdienettes en misdienaars, het getuigenis van de heilige Tarcisius en deze mooie traditie leren ons de diepe liefde en grote verering die wij voor de Eucharistie moeten hebben: het is een kostbaar bezit, een schat waarvan de waarde niet kan gemeten worden, het Brood des levens, Jezus zelf die zich tot voedsel maakt, steun en kracht voor onze weg van elke dag, een weg die open staat voor het eeuwig leven, de grootste gave die Jezus ons nagelaten heeft.

Bron: RK. Documenten H. TARCISIUS - PATROONHEILIGE VAN DE MISDIENAARS Tijdens misdienaarsbijeenkomst op het Sint Pietersplein
Soort: Paus Benedictus XVI - Audiëntie
Auteur: Paus Benedictus XVI Datum: 4 augustus 2010

De omschrijving van een martelaar van de H. Eucharistie van Conchita komt overeen met de preek van Benedictus de XVIde over de H. Tarcisius op 4 aug. 2010. Hier stoten wij op een dilemma. Conchita heeft gezegd dat het Grote Wonder zal plaatsvinden tussen 7de en 17de van de maanden maart, april of mei en o.m. zal samenvallen met een feest van een Eucharistische martelaar, die zij omschreven heeft als de H. Tarcisius. alhoewel zij zijn naam niet heeft genoemd.

Het bovenstaande leert ons dat zijn feest op 15 aug. of 3 augustus valt. Wat moeten wij ervan denken?

PATER PIO EN JOEY LOMANGINO

Hoe is Joey via pater Pio met Garabandal in contact gekomen? Hier is het verhaal:

Joey bij pater Pio

De vriend, die Joey bij zijn 2^e bezoek in 1963 aan pater Pio in San Giovanni Rotondo had vergezeld, had dit gedaan in de wetenschap dat zij beiden na een week of zo naar Garabandal zouden gaan. Joey wist in die tijd weinig af van de verschijningen. Hij wilde alleen dicht bij Pater Pio zijn. Hij haalde zijn vriend over om welk oordeel de Pater ook zou uitspreken,

dat te aanvaarden. Joey stelde de volgende vraag: "Pater, is het waar, dat de H. Maagd aan vier meisjes in Spanje verschijnt?" Het antwoord kwam: "Ja." Maar Joey wilde nog een uitweg: "Pater, zouden we naar Garabandal kunnen gaan?" Het antwoord was eenvoudig: "Ja, waarom niet?"

Aldus verliet de blinde Amerikaan het heilige klooster van San Giovanni Rotondo, waar hij begonnen was de zin van zijn leven te begrijpen. Het was februari 1963, de tijd, die God voor Joey Lomangino uitkoos om betrokken te raken bij de gebeurtenissen van Garabandal.

In Madrid hadden zij vele uren doorgebracht in gesprek met mensen die bekend waren met de gebeurtenissen van Garabandal. Onder hen bevond zich Pater Ramon Andreu, de broer van de Jezuïet Pater Louis Andreu, die door de Maagd Maria op een speciale manier was betrokken bij de gebeurtenissen van Garabandal. Pater Ramon, ook een Jezuïet, was getuige geweest van talrijke extases van de meisjes en zijn uiteenzetting maakte een grote indruk op Joey.

Toegegeven, Joey kwam Garabandal binnen als een gelovige. "Waarom niet?" dacht hij. Pater Pio had zijn hart geopend voor Gods liefde, had hem doen begrijpen dat God met Zijn volk is. Pater Pio had ja gezegd, toen hem gevraagd werd of de H. Maagd in Garabandal verscheen. En verder was er de rustige, eerbiedige getuigenis van Pater Ramon en de anderen in Madrid.

Binnen enkele dagen ontmoette Joey de jonge zieneres, Conchita. Hij was geraakt door haar eenvoud en ernst, haar toewijding tot het gebed en haar kinderlijk vertrouwen in de waarachtigheid van haar visioenen. Zij gaf hem een kaart en had er een boodschap op geschreven. Deze luidde als volgt:

"Wij moeten veel offers brengen en veel boete doen en wij moeten veel bezoeken brengen aan het Heilig Sacrament. Maar op de eerste plaats moeten wij heel goed zijn en als we dit niet doen zal er een straf komen. De beker is overgelopen en als wij niet veranderen, dan zullen we een grote straf krijgen. Wilt u het doen, meneer? Ik weet uw naam niet, maar doe het en zorg dat anderen het doen." - Conchita

Na zijn gesprekken met Conchita, kwam Joey tot de conclusie dat het volstrekt onlogisch was om te denken dat dit meisje bedrog pleegde of werd misleid. Zijn neiging om te geloven groeide nu uit tot de overtuiging: de Maagd Maria was inderdaad naar dit dorp gekomen met een boodschap voor de wereld. Hij moest helpen om de Boodschap bekend te maken

Voor Joey zijn levensverhaal zie: www.garabandal.nl

Mapje: De Apostel.

PATER PIO EN GARABANDAL

Joachim Bouflet

Pater Pio geloofde in Garabandal. Hij belette Joey niet naar Garabandal te gaan. Hetzelfde overkwam Joachim Bouflet

Joachim Bouflet werd geboren in Parijs in 1948. Zijn vader was Frans en zijn moeder van Duitse origine. Zijn doctorstitel geschiedenis behaalde hij aan de universiteit van Parijs (Sorbonne) in 1972. Na 10 jaar les te hebben gegeven, ging

Bouflet zich interesseren voor het onderzoeksgebied van de spiritualiteit. Hij ontwikkelde zich tot specialist op het gebied van gestigmatiseerde personen en verschijningen en is de auteur van menig boek over deze onderwerpen. Verder is hij een goede vriend van enkele Franse bisschoppen en fungeerde hij als raadgever aan de postulatoren voor het onderzoek van de zaligverklaring van pater Pio. Ook is hij derde orde lid van de Karmelieten.

Persoonlijk getuigenis van Joachim Bouflet

"In juli 1968 had ik vier vrienden van mij uitgenodigd - eveneens studenten aan de Sorbonne universiteit - om 10 dagen naar mijn ouderlijk huis in Duitsland te komen (mijn familie van moeder's kant is Duits). We waren allen rond de 20 jaar oud en waren actief betrokken bij de katholieke studenten-beweging op de universiteit. We praatten daarom veel over het geloof en ondervroegen elkaar over onze toekomstplannen. Voor sommigen zou dat uiteindelijk een religieuze roeping worden. Ikzelf koesterde al enkele jaren de hoop dat ik tot de Orde der Karmelieten zou mogen toetreden; een ander van onze groep - product van een totaal agnostische (ongelovige) omgeving - hikte nog tegen het moment aan haar ouders te moeten vertellen over haar keuze voor het religieuze leven (niet lang daarna sloot ze zich aan bij de Zusters van Bethlehem). Deze voorbeelden geven een beetje aan wat de sfeer was waarin we ons bevonden. We spraken, gezeten in de betoverende omgeving van het Bodenmeer gebied, veel over religie en voegden aan onze ontspanning bovendien het genoegen toe van een regelmatig geordende dag met behulp van geloofspraktijk, het bidden van het Heilig Officie en meditatie.

Eén meisje van onze groep, Janine, was ernstig lichamenlijk gehandicapt. Op een dag, terwijl we wat zaten te praten, vertrouwde ze haar grote wens aan ons toe: dat iemand in haar naam pater Pio zou gaan opzoeken en hem vragen voor haar te bidden. Zelf kon ze niet gaan, niet zozeer omdat ze gehandicapt was, maar doordat haar moeder, een atheïste, fel gekant was tegen het idee.

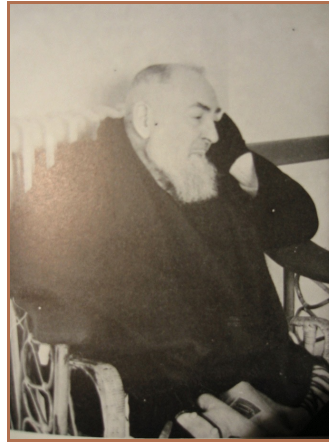
Ik wierp me op als vrijwilliger om in haar plaats te gaan. Toen het einde van onze vakantie in Duitsland naderde, besloot ik te gaan liften - door dwars door Oostenrijk te trekken zou dat het gemakkelijkste gaan, dacht ik. En zo, nadat ik nog wat tijd met mijn familie had doorgebracht, ging ik halverwege augustus op pad. En inderdaad bleek vanaf de eerste dag mijn reis een vrij gemakkelijke, doordat een bus vol met pelgrims op weg naar San Damiano (een plaatsje waar naar verluidt verschijningen hebben plaatsgevonden) me oppikte; zo kon ik comfortabel blijven zitten tot deze bestemming bereikt was. Ik was wel bekend met het oord, want ik was er al eerder geweest, maar het trok me niet zo erg aan. Niettemin was ik wel zeer gebaat bij de pelgrimage die daar heen trok op die bewuste 15 augustus.

Door God's voorzienigheid ontmoette ik in San Damiano nog een andere student, Loulou, nogal een uitzonderlijke vrouw van rond de vijftig, een uitgetreden non, die inmiddels Russisch studeerde. Toen ik haar vertelde van mijn plan om naar San Giovanni Rotondo te liften, verklaarde ze dat ze me zou begeleiden en dat ze me niet zou toestaan alleen rond te zwerven over de wegen van zuid-Italië (haar zo te horen praten zou iemand bijna gaan doen denken dat het een land vol gevaren was, een soort rovers- en moordenaarshol). Bovendien zou ze van nut voor mij zijn aangezien ze vloeiend Italiaans sprak, terwijl ik alleen maar een paar woorden kende.

Het idee stond me wel aan, en op 16 augustus vertrokken we. Drie dagen later arriveerden we tot onze grote tevredenheid (hoewel compleet uitgeput) in San Giovanni Rotondo. Ik had slechts één gedachte: pater Pio ontmoeten. Eenmaal daar, raakte ik echter behoorlijk gedesilluseerd. Het was niet zo makkelijk als ik me had voorgesteld. Eerlijk gezegd: het was zelfs onmogelijk. De heilige priester, oud en fragiel, ontving bijna nooit meer bezoekers en op de wachtlijst voor de weinige biechten die hij nog hoorde, was al lange tijd geen plekje meer te vinden. Maar ik zou tenminste de genade krijgen om de heilige Mis bij te wonen en hem te zien omgaan met de mensen in de sacristie. Toen dat daadwerkelijk gebeurde, werd ik zo overwelmd dat ik in een vlaag van vervoering raakte. Ik liet een klein briefje achter bij de portier voor pater Pio, waarin ik uitlegde waarom ik gekomen was. Hij verzekerde me dat alle verzoeken bij hem gebracht zouden worden.

In de middag van 23 augustus ging ik naar de kleine kapel van Onze Lieve Vrouw van Genade. Er waren maar twee of drie mensen aanwezig; de anderen liepen er alleen maar in om even rond te kijken. Een jonge kapucijn kwam op me af en vroeg me iets in het Italiaans. Ik verstond hem niet, maar uit zijn gebaren leidde ik af dat hij wilde dat ik hem hielp een groot kartonnen beeld van de H. Lodewijk, koning van Frankrijk, te dragen. Hij pakte het

beeld bij het hoofd terwijl ik de sokkel nam en zo schuifelden we door een zijdeur het klooster in. Op een

.....in een gemakkelijke stoel.

kleine afstand, in de schaduw van de zuilengang, zat pater Pio in een gemakkelijke stoel. Het leek of hij een dutje aan het doen was. Ik schoot vol van emotie toen ik me realiseerde hoe dicht ik zo maar ineens in zijn buurt stond. Maar de jonge priester trok aan mij en dus liepen we met beeld en al de nieuwe kerk in waar we de afbeelding van de heilige naast het altaar plaatsten.

Terwijl we de sokkel drapeerden met een stuk stof en opnieuw de vazen met bloemen arrangeerden, legde de jonge kapucijn langzaam aan mij uit, in de hoop dat ik het dan zou begrijpen, dat de H. Lodewijk een derde orde lid Franciscan was geweest, dat ze zijn feestdag op de avond van de volgende dag zouden vieren (Vigilie) en dat het goed was dat juist ik, een Fransman, hem geholpen had. Ik gokte meer naar de betekenis van zijn woorden, dan dat ik begreep wat hij zij, aangezien mijn kennis van het Italiaans zo beperkt was. Uiteindelijk vroeg ik hem hoe ik terug moest komen naar de kleine kapel van Onze Lieve Vrouw van Genade. Met een gebaar gaf hij de deur aan die we zo even doorgedaan waren. Ik liep de kerk uit en ging het klooster binnen waar ik zo net ook door gekomen was. Pater Pio zat nog steeds op dezelfde plek in de tuin.

Om zo dicht bij pater Pio te zijn! Een kans als deze zou nooit weer komen! Ik schoot door de kloostertuin heen en viel neer aan zijn voeten. Hij leek verbaasd. Tegelijkertijd stormden twee kapucijnen naar buiten, terwijl ze onverstanebare woorden gilden. Pater Pio gaf hun een teken met zijn gehandschoende hand en ze werden stil, maar bleven niettemin in de buurt. Toen keek hij streng naar mij, maar ik weet zeker dat er een spoor van vermaak in zijn ogen was. Hij legde zijn hand op mijn hoofd (ik zat geknield tegenover hem) en hij sprak een paar woorden tot mij. De twee monniken trokken zich terug op een afstandje. Ik luisterde naar pater Pio die zijn hand op mijn hoofd bleef houden. Ik begreep zijn woorden zonder enig probleem. Ik biechtte mijn zonden, hij antwoordde, gaf commentaar op wat ik hem onthuld had en daarna genoot ik de overdonderende ervaring van het charisma dat hem was gegeven, dat van de kennis der harten. Ik voelde een diepe vrede en een diepe vrees. Ik weet niet hoe lang deze uitwisseling duurde. Tenslotte zei hij me, "Bid tot de Madonna. Wijd jezelf toe aan de Maagd van de Karmel."

"Ja, Padre. Ik bid tot Onze Lieve Vrouw van de Berg Karmel. Weet u, ik zou graag karmeliet willen worden." Hij gaf geen commentaar hierop maar herhaalde met aandring: "Wijd jezelf toe aan de Maagd van de Karmel die verscheen in Garabandal."

Ik was met stomheid geslagen. Ik had wel vaak iets gehoord over de gebeurtenissen in Garabandal, maar ik hechtte er niet het belang aan die pater Pio's aandrang suggereerde. Ik vroeg, "De verschijningen in Garabandal?" Hij antwoordde me duidelijk, "Ja. Dus wijdt jezelf toe aan de Maagd van de Karmel die verscheen in Garabandal."

"Dus het is waar?" "Ja, het is waar (certo e vero!)"

Daarna zei hij twee of drie persoonlijke dingen tegen mij. En terwijl ik vroeg om zijn zegen voordat ik opstond, besloot hij, "En zeg tegen Janine dat alles goed is, en dat ik voor haar zal bidden."

Ik was compleet vergeten waarom ik naar San Giovanni Rotondo was gekomen! Met zijn bovennatuurlijke fijnzinnigheid herinnerde pater Pio me hieraan. Wat een verwarring! Daarna ontving ik zijn zegen en stond op. Hij keek me ernstig aan en sloot toen zijn ogen. De twee kapucijnen die op een afstand waren gebleven, begeleidden me naar de kleine kapel van Onze Lieve Vrouw van Genade. Ze amuseerden zichzelf door me te duwen en me uit te schelden. Ik vroeg me af of ze het meenden, maar eerlijk gezegd kon het me weinig schelen.

Terug in de kapel brak ik in tranen uit. Ik huilde van vreugde. Even later arriveerde mijn vriendin Loulou. Ze nam me mee naar buiten en zei, "Zo, dus jij hebt pater Pio gezien!"

Omdat mijn verbazing zo duidelijk van mijn gezicht stond te lezen, vulde ze aan, "Ik zie dat je nog niet aan de dorpsmentaliteit hier gewend bent. Hier is elk nieuwtje binnen het kwartier bij iedereen bekend."

Het duurde niet lang voordat ik het zelf ook doorhad. Tegen het einde van de middag moest ik de nieuwsgierige kruisverhoren van talrijke pelgrims doorstaan. Ik voelde me niet op mijn gemak, vooral toen ik de mening gaf dat pater Pio misschien nog maar slechts een korte tijd had om hier op aarde te lijden - het was een zeer vaste indruk die ik had toen ik bij hem was. Het was alsof ik een blasfemie geuit had, alsof de mensen overtuigd waren dat de heilige pater onsterfelijk was of zoiets. Ik besloot de volgende dag te vertrekken en Loulou stemde daarmee in.

's Avonds schreef ik pater Pio 's woorden op (in het Italiaans) die ik me exact kon herinneren. Ik verliet San Giovanni Rotondo op 24 augustus 1968. Precies een maand na de dag dat ik hem gezien had, riep de Heer pater Pio tot zich.

Dit is mijn getuigenis van mijn ontmoeting met de Dienaar van God (Toen in 1997) en de exacte weergave van zijn woorden voor wat de gebeurtenissen in Garabandal betreft.

Joachim Boufflet Parijs, 16 mei 1997

Vertaald uit het Engels door Vera v. Dijk

PATER PIO EN CONCHITA

Januari 1966 ging Conchita vergezeld van o.m. haar moeder, pater Laffineur enz naar Italië

Op 14 jan. 1966 vertrok men per wagen naar San Giovanni Rotondo

Om drie uur in de morgen waren reizigers ter plaatse.

Even later ving de H. Mis aan opgedragen door pater Pio, die hen ook de H. Communie uitreikte.

Te 9 uur werden P. Luna en zijn gezelschap door de heilige kloosterling ontvangen. Intussen ontving Pater Overste vergezeld van twee zijner confraters Conchita en haar

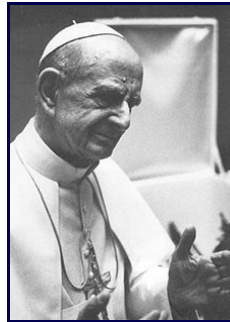
moeder. Men toonde hen de sacristie, de merkwaardige biechtstoel, en een celletje dat wel wat minder arm en kaal was dan dat van pater Pio. Men vertelt, dat de briefwisseling van Conchita in de archieven van het klooster bewaard blijven. Brieven gericht aan Pater Pio.

Rond tien uur verliet Pater Pio zijn cel om in de spreekkamer eerst Conchita alleen, daarna ook haar moeder te ontvangen. Zowel ten overstaan van de ene als van de andere toonde hij zich zeer overtuigd 'mui espressivo' zoals een Spaans rapport het aanduidt.

Na zijn dood op 23 sept. 1968 kreeg Conchita de voile wat op het gelaat van de gestorven van pater Pio had gelegen.

Het moet voor eenieder duidelijk dat pater Pio overtuigd was van de verschijningen van de moeder Gods in Garabandal. Voor een uitgebreid verslag zie Nieuwsbrief Nr. 6 2001

PAUS PAULUS DE ^{vide} EN GARABANDAL

"Ik zegen u en met mij zegent u de hele kerk."

Dan was er ook nog de ontmoeting met de H. Vader, Paus Paulus VI. Deze vond plaats op woensdag dag 19 januari. 1966.

Die dag was het algemene audiëntie in het Apostolisch Paleis en niet in de St-Pietersbasiliek.

Conchita en haar gezellen waren niet in de zaal. Zij waren buiten gebleven in de gang die er daartoe leidt.

Na de audiëntie keerde de Paus weer naar zijn appartementen. Bij het verlaten der zaal bemerkte hij de kleine groep. Onmiddellijk beval hij aan de dragers even stil te houden. De dragers zetten de draagstoel neer. Iedereen maakte plaats en de H. Vader naderde te voet de vier bezoekers. Hij sprak met hen. Daarna nam hij Conchita alleen bij zich. Deze vertrouwde aan de H. Vader de Boodschap toe en openbaarde Hem haar geheim; dit toch was het doel van haar reis naar Italië. Na dit onderhoud sprak de H. Vader met een stralend gezicht de volgende woorden uit:

"Ik zegen u en met mij zegent u de hele Kerk."

("ti benedico e con me ti benedice tutta la Chiesa.")

Ja, beste lezers, u hebt goed gelezen: "Ik de Paus, zegen u. En met mij zegent u de hele Kerk."

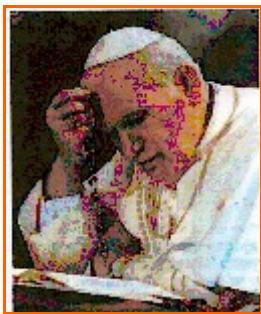
Het is ongelooflijk; en nochtans, het is volstrekt waar. De aanwezige vreemdelingen twijfelden niet aan de ongehoorde draagwijdte van wat gebeurde.

Zij vroegen zich enkel af waarom de Heilige Vader zo lang en zo teder het onbekende jonge meisje aankeek, dat zich bescheiden verwijderde ...

Bron: 'De ster in het gebergte' blz. 188

PAUS JOHANNES - PAULUS II EN GARABANDAL

Door omstandigheden die meer aan de voorzienigheid dan aan toeval toe te schrijven zijn, kreeg paus Johannes Paulus II een exemplaar van de eerste oplage van het boek, 'Der Zeigefinger Gottes' in handen en liet de auteur Albrecht Weber via mgr. Stanislaus Dziwisz, zijn privé-secretaris, meedelen: "God moge het u lonen. In het bijzonder voor de diepe liefde waarmee u de

gebeurtenissen en diens samenhang aangaande Garabandal verbeeldt en bekend heeft gemaakt. Moge de boodschap van onze Moeder Gods toegang tot de harten vinden, voordat het te laat is ... De Heilige Vader verleent u als uitdrukking van zijn vreugde en dankbaarheid zijn apostolische zegen!" Door het bijvoegen van

een schriftelijke groet van de paus, die door hem persoonlijk is ondertekend, wordt duidelijk hoe diep hij geïnteresseerd was in de gebeurtenissen van Garabandal en hoe belangrijk hij het vindt dat deze op geloofwaardige wijze bekend worden gemaakt.

Bron; Garabandal, Der Zeigefinger Gottes blz. 21.

Deze brief met schriftelijke groet van de H. Vader is ingezien door Marianne Windmeijer en Wim Langeveld, ten huize van de uitgever en schrijver in Meersburg, Albrecht Weber.

VOORSPELLING VAN EEN ALGEMEEN ONGELOOF BETREFFENDE GARABANDAL

Op donderdag 6 dec. 1962 had Conchita een extase rond 5.30 in de morgen, welke ongeveer 90 minuten duurde.

Toen de extase geëindigd was verklaarde de zieneres o.m., "Op een goede dag kort voor de verwerkelijking van het Grote Wonder zal er iets gebeuren welke de oorzaak zal zijn dat vele hun geloof in Garabandal zullen verliezen.

Deze twijfels en deserties worden niet veroorzaakt doordat het zo lang duurt voordat het Grote Wonder zal gebeuren."

Op 13 nov 1965, de dag van de laatste verschijning van Maria aan Conchita in Garabandal, sprak Albrecht Weber met Conchita over de toekomst van Garabandal.

Ze vertelde hem dat vlak voor de grote gebeurtenissen als Waarschuwing en Grote Wonder er iets zou gebeuren dat de geloofwaardigheid zou aantasten en velen hun geloof aan Garabandal definitief zouden verliezen.

"Men kan ze op de vingers tellen die er dan nog in geloven", deelde Conchita aan Albrecht Weber mee.

EN WAT NU MET GARABANDAL?

Beste Garabandal vrienden hoe gaan wij nu met Garabandal om, nu ik u enige negatieve en positieve zaken aangaande Garabandal op papier heb gezet.

Is Conchita een fantaste of nog erger een bedriegster?

Nee, ik twijfel geen moment aan haar eerlijkheid en rechtschapenheid.

Haar moeder Aniceta Gonzalez. z.g. getuigde over haar met de volgende woorden:

"Ik kan niet spreken over de andere kinderen, ik zal slechts spreken over die van mij. Een zeer goed meisje, helemaal niet jaloers, heel gehoorzaam. Zij ging met me mee naar de kerk en bleef heel braaf naast mij, zoals ik haar gevraagd had, niet dat zij daarvan hield, maar uit gehoorzaamheid jegens mij. (Uit het boek: Het Dorp spreekt van Ramon Perez. blz. 183.)

Tegenstanders beweren dat Garabandal een opus satanae (een werk van de duivel) is in heel haar totaliteit.

Ook de extasen van meisjes. Vaklui op psychologisch gebied en theologen sluiten dat uit.

Doch dat alle locutions (inspraken van de hemel in het bewustzijn) van de Moeder Gods of de Heer Jezus komen dat betwijfel ik.

De locutie aan Conchita op 19 maart 1964 dat Maria haar vertelde dat Joey Lomangino op de dag van het Grote Wonder weer zou kunnen zien is door het overlijden van Joey Lomangino op 18 juni 2014 gelogenstraft. Tot op het laatst heeft Joey gehoopt dat hij bij het Grote Wonder aanwezig zou kunnen zijn en nieuwe ogen zou krijgen.

Op 1 mei 2014 kreeg ik nog deze e-mail van het Garabandal Centrum in New -York met o.m. de volgende zinnen: Joey is alive and well, although now is tripped of his once extraordinary stamina and memory. Nearly eighty-four, he is no longer able to meet the public but continues to **hold fast to the promise of the Great Miracle and his new eyes given for God's glory**

Als men twijfelt of alle locuties van de hemel kwamen, gaat men ook twijfelen aan de locutie met de belofte dat het lichaam van pater Luis Andreu de dag na het Grote Wonder gaaf zal worden teruggevonden. Enz.

Als voorzitter van Stg. Garabandal Centrum Nederland ben ik persoonlijk tot de volgende conclusie gekomen:

door het overlijden van Joey Lomangino, plus de andere negatieve punten welke in na voren heb gebracht, is de geloofwaardigheid van Garabandal aangetast en kan ik niet meer met volle overtuiging het gebeuren van Garabandal naar buiten brengen.

En wat nu met Garabandal? Tja, wat nu? Als iets van God komt is dat niet te vernietigen. Als Garabandal van God komt dan zullen de aangegeven voorspellingen, als Waarschuwing - Grote Wonder en voorwaardelijke Zuivering toch gebeuren.

DE ROOK VAN SATAN

Er zijn 42 jaren voorbij sinds die gedenkwaardige dag, 29 juni 1972, het feest van de heilige Paulus, prins der Apostelen. Op die gedenkwaardige dag had paus Paulus de VI^{de} een dramatische waarschuwing doen uitgaan naar de wereld. Hij sprak over God's aartsvijand, de vijand der mensheid, Satan, vijand van de kerk. De rook van Satan, waarschuwde Paus Paulus de VI^{de}, heeft zich door de spleten heen een weg de Kerk in gebaad.

Deze rook van Satan heeft zich ook in het totale gebeuren van Garabandal verspreid. Zij weerspiegelt de verwarring in de Katholieke kerk, wat Maria ook aan de zieneresjes had voorspeld.

Alleen Maria, Sterre der Zee kan ons helpen om het schip Garabandal, dat gestrand is op de zandbank van verwarring, twijfel en scepsis los te trekken.

De voorspelde Waarschuwing zal de leugen en valse informatie door het ontmaskerende licht van Goddelijke waarheid doen verdwijnen. □

Wim Langeveld. 16 juli 2014. Feest van O.L. Vrouw v.d. Berg Karmel

